

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE IXe KAMER**

**ARREST**

**nr. 236.724 van 12 december 2016  
in de zaak A. 219.436/IX-8874**

In zake: Stijn EECKHAUT  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Gitte Laenen  
kantoor houdend te 2800 Mechelen  
Antwerpsesteenweg 16-18  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Aube Wirtgen en Toon Moonen  
kantoor houdend te 1050 Brussel  
Louizalaan 99  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1. De vordering, ingesteld op 6 juni 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 6 april 2016 van de secretaris-generaal van het departement Economie, Wetenschap en Innovatie van de Vlaamse overheid waarbij Stijn Eeckhaut wegens definitieve beroepsongeschiktheid wordt ontslagen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 september 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaten Aube Wirtgen en Toon Moonen, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoeker is sinds 1 augustus 2007 als statutair ambtenaar met de graad van adjunct van de directeur werkzaam bij de afdeling Onderzoek van het departement Economie, Wetenschap en Innovatie (hierna: het departement EWI) van de Vlaamse overheid.

3.2. *Medio* 2014 dient verzoeker een klacht in bij de Vlaamse ombudsman met betrekking tot de behandeling van subsidiedossiers op zijn afdeling en de druk die hij ervaart op de werkvloer, waardoor hij overeenkomstig artikel 17*bis* van het decreet van 7 juli 1998 ‘houdende instelling van de Vlaamse ombudsdienst’ onder de bescherming van deze ombudsman wordt geplaatst.

3.3. Op 23 februari 2015 heeft tussen verzoeker en zijn evaluatoren een evaluatiegesprek plaats met betrekking tot zijn functioneren tijdens het werkjaar 2014.

Op 3 maart 2015 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat hem voor het werkjaar 2014 de evaluatie ‘onvoldoende’ wordt toegekend.

Verzoeker tekent op 17 maart 2015 beroep aan tegen deze beslissing bij de raad van beroep voor de diensten van de Vlaamse overheid (hierna: de raad van beroep).

Op 20 april 2015 verklaart de raad van beroep het beroep onvankelijk en adviseert hij, met zes stemmen voor en één tegen, dat de evaluatie ‘onvoldoende’ voor het werkjaar 2014 gegrond is.

Op 4 mei 2015 beslist de secretaris-generaal van het departement EWI om de evaluatie ‘onvoldoende’ te bevestigen.

Verzoeker vecht onder meer deze beslissing aan met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (rolnummer A. 216.358/IX-8679). Deze zaak is nog hangende.

3.4. Op 23 juli 2015 beslist de secretaris-generaal van het departement EWI om verzoeker de tuchtstraf ‘tuchtschorsing met salarisinhouding voor een periode van 3 maanden’ op te leggen op grond van feiten die “getuigen van een inbreuk op de gehoorzaamheidsplicht van personeelsleden” en “de vastgestelde werkattitude [die] niet in overeenstemming is met de loyauteitsplicht, de plicht tot samenwerken en de richtlijnen inzake klantgerichtheid”.

Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de raad van beroep.

De raad van beroep beslist op 8 september 2015 met unanimititeit dat verzoeker in aanmerking komt voor de tuchtstraf ‘tuchtschorsing met salarisinhouding voor drie maand’, waarbij de salarisinhouding wordt bepaald op één vijfde van de nettobezoldiging.

Verzoeker vecht ook deze beslissing aan met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (rolnummer A. 217.505/IX-8748). Deze zaak is eveneens nog hangende.

3.5. Op 8 januari 2016 heeft een evaluatiegesprek plaats tussen verzoeker en zijn eerste en tweede evaluator met betrekking tot zijn functioneren tijdens het werkjaar 2015.

De einduitspraak van de evaluatoren, ondertekend op 11 januari 2016, luidt: ‘onvoldoende’.

3.6. Verzoeker stelt op 28 januari 2016 tegen deze beslissing een beroep in bij de raad van beroep.

Op 30 maart 2016 verklaart de raad van beroep het beroep onvankelijk en beslist hij met unanimiteit dat de evaluatie ‘onvoldoende’ voor het werkjaar 2015 gegrond is.

Verzoeker vecht zowel deze beslissing van de raad van beroep als de beslissing van de evaluatoren van 11 januari 2016 aan met een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (rolnummer A. 219.410/IX-8873).

3.7. Op 6 april 2016 beslist de secretaris-generaal van het departement EWI dat verzoeker, gelet op de twee opeenvolgende negatieve evaluaties, definitief beroepsongeschikt wordt bevonden en wordt ontslagen.

Dit is de bestreden beslissing in de voorliggende zaak.

#### *IV. Samenvoeging*

##### *Vraag van de verwerende partij*

4. De verwerende partij vraagt in haar nota om de thans voorliggende vordering, “[g]elet op de samenhang met het beroep tot nietigverklaring betreffende de evaluatie ‘onvoldoende’ voor het werkjaar 2015 en in het belang van de goede rechtsbedeling”, samen te voegen met de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 219.410/IX-8873.

##### *Beoordeling*

5. Beide zaken zijn, wat de vordering tot schorsing betreft, op dezelfde terechtzitting behandeld en in beraad genomen. De goede rechtsbedeling vergt vooralsnog niet dat beide zaken met toepassing van de algemene procedure-regeling worden samengevoegd.

#### *V. Schorsingsvoorwaarden*

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

## *VI. Ernst van de middelen*

### *A. Eerste middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

7. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formelemotiveringsplicht zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, alsook van het materiële motiveringsbeginsel, het onafhankelijkheids- en het onpartijdigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel XI 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 januari 2006 ‘houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid’ (hierna: het Vlaams personeelsstatuut).

Verzoeker betoogt dat alhoewel de verwerende partij in dit geval over een gebonden bevoegdheid beschikt, zij in haar beslissing dient te verwijzen naar de toepasselijke regelgeving en naar het feit dat aan de toepassingsvoorwaarden is voldaan. Het kan evenwel niet volstaan te verwijzen naar de evaluaties voor de werkjaren 2014 en 2015, aangezien hij daartegen een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Raad van State.

Verzoeker herneemt vervolgens een aantal kritieken die hij met betrekking tot deze evaluaties heeft geformuleerd. Zo stelt hij dat zijn klacht bij de ombudsman zich niet beperkte tot een interpretatieverschil betreffende de toepassing van de regelgeving, maar tevens betrekking had op de schending van zijn welzijn en zijn integriteit. Aangezien hij zijn klacht richtte tegen de personen die hem dienden te evalueren en een evaluatieverslag dienden op te stellen, staat volgens verzoeker vast dat het onafhankelijkheids- en het onpartijdigheidsbeginsel werden geschonden. Het voorgaande impliceerde volgens verzoeker ook dat de verwerende partij haar beslissing uitvoeriger had moeten motiveren. Minstens

dient te worden aangetoond dat aan de beslissing tot definitieve beroepsongeschiktheid geen willekeur ten grondslag ligt. Doordat bij het nemen van de voorafgaande evaluatiebeslissingen het onpartijdigheidsbeginsel werd geschonden door het afdelingshoofd, werd, aldus verzoeker, ook de thans bestreden beslissing rechtstreeks en onomkeerbaar beïnvloed, waardoor ook deze beslissing werd genomen met schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker laat voorts gelden dat op de verwerende partij een verstrengde formelemotiveringsplicht rust, gelet op het statuut dat hij als klokkenluider geniet tot 2 juli 2016, maar ook omwille van de beroepen die hij eerder bij de Raad van State heeft ingesteld en waarin hij “de zgn. basis voor deze bestreden beslissing” reeds heeft aangevochten.

Verzoeker wijst er ook op dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij kiest voor het uitbetalen van een verbrekingsvergoeding in plaats van voor het toestaan van een opzeggingstermijn. Hij stelt dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat zijn ontslag verband houdt met zijn melding als klokkenluider. Niettegenstaande de verwerende partij bij haar keuze tussen de opties waarin is voorzien door artikel XI 8 van het Vlaams personeelsstatuut over “de nodige discretionaire marge” beschikt, blijkt niet dat enige belangenafweging heeft plaatsgevonden, wat volgens verzoeker een schending van het evenredigheidsbeginsel inhoudt. Aangezien voor een verdergaande optie dan de normaal gangbare is gekozen, acht verzoeker ook het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker stelt ten slotte dat de verwerende partij minstens diende te motiveren waarom zijn toegangsbadge onmiddellijk na zijn ontslag werd geblokkeerd, waarom hij zijn draagbare computer eveneens onmiddellijk moest overhandigen en waarom zijn gsm-nummer reeds een week vóór het ingaan van de bestreden beslissing werd afgesloten.

## *Beoordeling*

8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze formelemotiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

9. Artikel XI 5, 3°, van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat tot ambtsneerlegging aanleiding geeft: “de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid, zoals bepaald in artikel XI 8, § 1”. Volgens artikel XI 8, § 1, van het Vlaams personeelsstatuut is de ambtenaar definitief beroepsongeschikt “als hij na een evaluatie ‘onvoldoende’ bij één van de twee eerstvolgende evaluaties een tweede evaluatie ‘onvoldoende’ krijgt”. Hij wordt dan ontslagen.

10. Uit deze laatstgenoemde bepalingen volgt dat de beslissing om een ambtenaar af te danken die na een evaluatie ‘onvoldoende’ bij één van de twee eerstvolgende evaluaties een tweede evaluatie ‘onvoldoende’ krijgt, de uitoefening van een gebonden bevoegdheid betreft. Aangezien verzoeker voor de jaren 2014 en

2015 de evaluatie ‘onvoldoende’ heeft gekregen, kon de secretaris-generaal van het departement EWI geen andere dan de thans bestreden beslissing nemen.

Het besluit waarbij verzoeker wordt ontslagen, lijkt dan ook afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de voormelde artikelen van het Vlaams personeelsstatuut en naar de omstandigheid dat verzoeker voor de jaren 2014 en 2015 telkens een evaluatie ‘onvoldoende’ heeft gekregen.

De verwerende partij wijst er op het eerste gezicht terecht op dat verzoeker deze motieven kende en dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet kan worden aangenomen.

11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht vermag de Raad van State zijn oordeel omtrent de feiten niet in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij vermag enkel na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

12. Volgens verzoeker steunt het bestreden besluit, dat zich beroept op zijn evaluaties ‘onvoldoende’ voor de jaren 2014 en 2015, niet op deugdelijke motieven, aangezien hij tegen deze evaluaties beroepen heeft ingesteld bij de Raad van State.

De omstandigheid dat verzoeker tegen zijn evaluaties ‘onvoldoende’ beroepen tot nietigverklaring heeft ingesteld, die nog hangende zijn bij de Raad van State, neemt evenwel niet weg dat deze evaluaties direct uitvoerbaar zijn.

Verzoeker heeft geen vordering ingesteld tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij hem de evaluatie ‘onvoldoende’ werd toegekend voor het werkjaar 2014 en zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij hem de evaluatie ‘onvoldoende’ werd toegekend voor het werkjaar 2015 werd verworpen bij arrest nr. 236.723 van heden. Aangezien beide evaluatiebeslissingen vooralsnog geacht moeten worden rechtsgeldig tot stand te zijn gekomen, lijkt – in de huidige stand van de rechtspleging – de thans bestreden ontslagbeslissing gesteund op rechtsgeldige motieven.

Dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit de bescherming als klokkenluider genoot, lijkt daaraan als zodanig geen afbreuk te kunnen doen. Het bestreden besluit is immers niet meer dan het noodzakelijke gevolg van twee opeenvolgende, voorafgaande ongunstige evaluaties waarvan de onwettigheid, bijvoorbeeld op grond van de schending van de klokkenluidersbescherming, vooralsnog niet kan worden aangenomen.

Wat verzoekers kritiek op de evaluatiebeslissingen betreft, dient te worden opgeworpen dat verzoeker in het kader van zijn beroep tegen de ontslagbeslissing geen grieven vermag aan te voeren die louter gericht zijn tegen de voorafgaande evaluaties ‘onvoldoende’. Die evaluaties zijn immers niet te beschouwen als voorbereidende beslissingen die in het kader van een complexe administratieve verrichting gericht zijn op het tot stand brengen van de eindbeslissing van het ontslag.

Nu het bestreden besluit uitsluitend en voldoende steun vindt in de eenvoudige vaststelling dat verzoeker voor de jaren 2014 en 2015 een evaluatie ‘onvoldoende’ heeft gekregen, lijkt er ook geen sprake van “willekeur”.

13. Verzoeker verduidelijkt voorts op het eerste gezicht niet op welke wijze hij het onafhankelijkheidsbeginsel, hetwelk inhoudt dat de overheid zich bij het nemen van een beslissing niet mag laten leiden door ongeoorloofde druk van buitenaf, geschonden acht.

Het valt voorts niet in te zien hoe in dit geval het partijdigheidsbeginsel geschonden zou zijn, aangezien de secretaris-generaal van het departement EWI niet meer heeft gedaan dan de beslissing genomen die hij krachtens artikel XI 5, 3°, van het Vlaams personeelsstatuut diende te nemen.

14. Wat de keuze van het bestreden besluit betreft om aan verzoeker een verbrekingsvergoeding toe te kennen, dient te worden opgemerkt dat artikel XI 8, § 2, van het Vlaams personeelsstatuut erin voorziet dat het ontslag wegens definitieve beroepsongeschiktheid in werking treedt na het verstrijken van een opzeggingstermijn, “onverminderd § 4”. Laatstgenoemde paragraaf bepaalt dat de benoemende overheid kan beslissen dat het ontslag wegens definitieve beroepsongeschiktheid onmiddellijk ingaat, mits uitbetaling van een verbrekingsvergoeding die gelijk is aan het salaris dat overeenstemt met de duur van de opzeggingstermijn. De term “onverminderd” in paragraaf 2 lijkt aan te geven dat deze bepaling de toepassing van paragraaf 4 niet in de weg staat. Dit impliceert dat beide opties in dezelfde mate mogelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, betreft het uitbetalen van een verbrekingsvergoeding dan ook geen “uitzondering op de regel” of “een meer verregaande optie [...] dan de normale, gangbare regeling bij beëindiging”. De keuze voor een opzeggingstermijn dan wel voor een verbrekingsvergoeding is bovendien slechts een modaliteit van het ontslag. Aangezien het ontslag van verzoeker, dat onmiddellijke ingang vindt, gepaard gaat met de betaling van een verbrekingsvergoeding die overeenstemt met de te respecteren opzeggingstermijn, lijkt verzoeker geen belang te hebben bij het middelonderdeel dat de motivering van deze keuze in vraag stelt. Alleszins verduidelijkt hij niet op welke wijze het respecteren van een opzeggingstermijn voor hem gunstiger zou zijn geweest dan het uitbetalen van een verbrekingsvergoeding.

15. In zoverre verzoeker ten slotte stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom onmiddellijk na het bestreden besluit zijn toegangsbadge werd geblokkeerd en hij zijn draagbare computer diende te overhandigen, moet erop worden gewezen dat die feiten het logische gevolg zijn van het bestreden besluit, waarbij een einde wordt gesteld aan de arbeidsrelatie met verzoeker. Het valt voorts niet in

te zien waarom in het bestreden besluit dat een ontslag inhoudt wegens twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’, zou moeten worden gemotiveerd waarom de mobiele diensttelefoon van betrokkene een week vroeger werd afgesloten.

16. Het eerste middel is niet ernstig.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

17. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de hoorplicht en de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Volgens verzoeker blijkt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zowel uit de niet-naleving van de hoorplicht bij de twee opeenvolgende negatieve evaluatiebeslissingen als uit “de verregaande anticipatie op het ontslag”. Minstens werd op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn argumenten, die ook blijken uit de beroepen tot nietigverklaring die hij bij de Raad van State heeft ingesteld tegen de twee opeenvolgende negatieve evaluaties.

Verzoeker betoogt voorts dat ook nu weer de hoorplicht werd geschonden, niettegenstaande een ontslag wegens definitieve beroepsongeschiktheid een ernstige maatregel met verregaande gevolgen is. Hij stelt dat het bestreden besluit hem zonder enige voorafgaande verwittiging zonder meer werd voorgelegd. Verzoeker wijst op de rechtspraak van de Raad van State dat wanneer, zoals in dit geval, de feiten op grond waarvan de beslissing wordt genomen, niet voor eenvoudige constatering vatbaar zijn, de betrokkene alsnog moet worden gehoord. Volgens verzoeker zijn de feiten niet voor eenvoudige constatering vatbaar, aangezien ze worden betwist in diverse procedures voor de Raad van State.

Bovendien blijkt volgens verzoeker uit diverse elementen dat de verwerende partij heeft geanticipeerd op zijn ontslag. Hij wijst erop dat alzo zijn gsm-nummer reeds een week vóór het ontslag werd afgesloten. Het is volgens verzoeker evenwel volstrekt onaanvaardbaar en in strijd met de normale procedureregels inzake ontslag dat de gevolgen van zijn ontslag reeds uitwerking hadden voordat het bestreden besluit werd genomen. Volgens verzoeker staat dan ook vast dat de beslissing tot ontslag reeds vóór 6 april 2016 werd genomen, zonder dat hij hierover werd gehoord. Hij wijst erop dat, niettegenstaande het ontslag pas uitwerking zou hebben op 11 april 2016, hij al vanaf 7 april 2016 niet meer aanwezig mocht zijn op de werkvloer en dat ook de overige gevolgen, “zijnde het blokkeren van zijn gsm-nummer”, reeds voelbaar waren op 1 april 2016. Ook de “wijze van communicatie”, waarbij hij zonder voorafgaande aankondiging bij de secretaris-generaal werd geroepen die hem het ontslag meedeelde, is volgens verzoeker uiterst respectloos en toont nogmaals aan dat de verwerende partij niet handelt als een normaal zorgvuldig bestuur. Hij merkt voorts op dat de verwerende partij het ontslag weliswaar onmiddellijke uitwerking verleende en daarbij onmiddellijk zijn toegangsbadge blokkeerde en hem verplichtte zijn computer onmiddellijk over te dragen, maar dat zij er niet in slaagt om tijdig zijn verbrekingsvergoeding uit te betalen, hetgeen eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt. Verzoeker wijst er tevens op dat hij zijn draagbare computer “niet zomaar opnieuw aan verwerende partij kon overhandigen”, nu hij vreesde “dat [zij] alle in het kader van dit dossier relevante gegevens, dewelke enkel op de draagbare computer van verzoeker beschikbaar waren (e-mails, documenten, ...) zou vernietigen”. Hij wijst erop dat hij op 11 mei 2016 zijn toegangsbadge, pc-rugzak, kastsleutel en sleutel van het pc-slot aan de verwerende partij overhandigde, waaruit duidelijk zijn goede wil blijkt, doch dat hij zijn draagbare computer, “gelet op zijn rechten van verdediging en met het oog op de hangende procedure voor [de] Raad”, niet kon terugbezorgen.

Dat het bestreden besluit niet in een redelijke verhouding tot de feiten staat, blijkt volgens verzoeker ten slotte uit de voor de Raad van State nog

hangende beroepen tot nietigverklaring tegen de negatieve evaluaties voor het werkjaar 2014 en voor het werkjaar 2015.

### *Beoordeling*

18. Behoudens in het geval van een uitdrukkelijk andersluidend voorschrift zijn de rechten van verdediging in administratieve aangelegenheden slechts van toepassing in tuchtzaken. De thans bestreden beslissing betreft het ontslag van verzoeker wegens definitieve beroepsongeschiktheid na twee evaluaties ‘onvoldoende’ en is derhalve geen tuchtbeslissing. De rechten van verdediging zijn in dit geval dan ook niet van toepassing.

Het middel is op het eerste gezicht dan ook niet ontvankelijk voor zover het de schending van verzoekers rechten van verdediging aanvoert.

19. Voor zover verzoeker zich beklagt over de niet-naleving van de hoorplicht in het kader van de genomen evaluatiebeslissingen over de jaren 2014 en 2015, zij het herhaald dat beide evaluatiebeslissingen vooralsnog geacht moeten worden rechtsgeldig te zijn genomen.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat hij met betrekking tot het thans bestreden besluit had moeten worden gehoord, omdat dit besluit steunt op feiten die niet voor eenvoudige constatering vatbaar zijn. Integendeel zijn verzoekers evaluaties ‘onvoldoende’ voor het werkjaar 2014 en voor het werkjaar 2015 wél voor eenvoudige constatering vatbaar en leiden ze tot de uitoefening van een gebonden bevoegdheid van de secretaris-generaal van het departement EWI die met toepassing van artikel XI 5, 3°, van het Vlaams personeelsstatuut, gelezen in samenhang met artikel XI 8, § 1, van datzelfde statuut, geen andere beslissing lijkt te hebben kunnen nemen dan verzoeker te ontslaan. Het feit dat verzoeker zijn evaluaties voor het werkjaar 2014 en 2015 nog aanvecht met beroepen tot nietigverklaring bij de Raad van State doet daaraan geen afbreuk.

20.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist onder meer dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereidt. Dit betekent dat het bestuur de feitelijke en juridische aspecten van het dossier degelijk moet onderzoeken opdat het met kennis van zaken een beslissing zou kunnen nemen.

Volgens verzoeker blijkt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zowel uit de niet-naleving van de hoorplicht, alsook uit de verregaande anticipatie door de verwerende partij op zijn ontslag.

20.2. Zo-even werd *sub* 19 reeds uiteengezet dat verzoeker niet kan worden bijgevalen, zo lijkt, in zijn standpunt dat hij met betrekking tot het thans bestreden besluit had moeten worden gehoord.

20.3. Aangezien verzoekers ontslag louter het gevolg is van de twee opeenvolgende negatieve evaluaties ‘onvoldoende’ voor de werkjaren 2014 en 2015, valt voorts op het eerste gezicht niet in te zien hoe uit de omstandigheid dat verzoekers gsm-nummer reeds een week vóór het ontslag werd afgesloten, de onwettigheid van dat ontslag zou kunnen worden afgeleid.

Hetzelfde geldt voor het door verzoeker aangevoerde feit dat hij op 11 mei 2016 zijn toegangsbadge, zijn pc-rugzak, zijn kastsleutel en sleutel van het pc-slot aan de verwerende partij overhandigde, maar hij de draagbare computer, “gelet op zijn rechten van verdediging en met het oog op de hangende procedure voor [de] Raad”, nog niet kon terugbezorgen, alsook voor het feit dat de verwerende partij er niet in geslaagd zou zijn tijdig zijn verbrekingsvergoeding uit te betalen.

20.4. In de mate dat het middel een gedeeltelijke herhaling is van het eerste middel – dit is het geval voor zover verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn argumenten die ook blijken uit de door hem tegen de twee opeenvolgende negatieve evaluaties ingediende beroepen

tot nietigverklaring – dient te worden verwezen naar hetgeen daarover is gesteld bij de beoordeling van het eerste middel.

21. Er kan ten slotte slechts sprake zijn van de schending van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel wanneer een beslissing, waarvan vastgesteld wordt dat ze op deugdelijke grondslagen steunt, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat geen andere overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen. Deze beginselen zijn slechts aan de orde wanneer het bestuur de mogelijkheid heeft te kiezen tussen verschillende beslissingen. Dit is hier niet het geval aangezien twee opeenvolgende negatieve evaluaties op grond van het Vlaams personeelsstatuut aanleiding geven tot de vaststelling van de definitieve beroepsongeschiktheid. De verwerende partij heeft slechts het voorgeschreven reglementaire gevolg, namelijk het ontslag, gehecht aan de feitelijke situatie waarin verzoeker zich bevond.

22. Het tweede middel is derhalve evenmin ernstig.

## *VII. Slotsom*

23. Aangezien geen ernstige middelen worden aangevoerd, is niet voldaan aan alvast één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing, bepaald in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

24. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te verwerpen.

## **BESLISSING**

**De Raad van State verwerpt de vordering.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 december 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                 |                                    |
|-----------------|------------------------------------|
| Bert Thys,      | staatsraad, waarnemend voorzitter, |
| bijgestaan door |                                    |
| Vera Wauters,   | griffier.                          |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Vera Wauters**

**Bert Thys**